

# **Falusi cica Budapesten**

**Irta**  
**Sebők Zsigmond**

Budapest 1913  
Singer és Wolfner kiadása  
VI., Andrásy-út 16.

---

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

---

Elektronikus változat:  
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2013  
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.  
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya  
ISBN 978-615-5406-13-3 (online)  
MEK-11854

## **TARTALOM**

**Falusi cica Budapesten.**

**Mica és Rica.**

**Színházban.**

## Falusi cica Budapesten.

A Bodri megkergette a kis cicát, melyet Miklóska cica-babának nevezett. A cica Anikónak, a kertész kis leányának az ölébe menekült.

- Takarodol, Bodri! - kiáltotta Anikó.

- Nem megyek! - erősködött Bodri. - Megharapom én előbb ezt a cicát!

A cica-baba, minthogy biztosságban érezte magát az Anikó karjában, Bodri felé fordult és ezt sziszegte:

- Én pedig megkarmollak!

- Szeretném látni! - felelt Bodri.

A cica-baba persze nem mert karmolni és ezt sóhajtotta:

- Hej, ha itt lenne Miklóska, tudom, hogy megtáncoltatná Bodrit! Akkor aztán én is megkarmolnám.

Ki ez a Miklóska és merre van hazája?! Miklóska kedves szőke fiú, aki a nagyanyjánál nyaralt és ott ismerkedett meg a cica-babával. Csakhamar bizalmas barátságot kötöttek Miklós és a cica-baba, aminek csak az vetett véget, hogy a nyár leteltével Miklóska hazautazott Budapestre.

- Én is Miklós után megyek! - gondolta a cica-baba. - Igen, Budapestre utazom! Engem ne ugasson mindenféle Bodri!

Meghallotta, hogy az öreg Kandur bátya szintén Budapestre utazik, hát, amint a Bodri békén hagyta, tüstént hozzásietett.

- Kandur bátya, szépen kérem valamire!

- Mire, cica-baba?

- Vigyen el magával Budapestre!

- Jól van, cica-baba, elviszlek! Szedd össze a bugyorodat, holnap korán reggel indulunk a vonattal.

A cica-baba összeszedte a cókmókját, elbúcsúzott Anikótól és korán reggel Kandur bátyával kiballagott a vasuti állomásra. A pénztár előtt megálltak és a bátya így szólt:

- Kérek jegyet Budapestre!

- Csak egyet? - kérdezte a pénztáros.

- Egyet könyörgöm, egyet. Kinek lenne a másik?

- Hát a kis cicának.

- De kérem, - mondotta Kandur bátya, - hiszen az olyan csöpp, hogy pólyában vihetném!

- Ohohó, Kandur bátya, - nevetett a pénztáros, - mióta pólyázzák a kis macskákat? No, hát jól van, a kis cicának nem kell jegyet váltania.

Nemsokára megérkezett a vonat. Csöngettek és az utasok kitódultak a vonat elé.

- Cica-baba! - mondotta Kandur bátya, - itt ne felejts valamit!

A cica-baba ezt felelte:

- Ne féljen, Kandur bátya, gondját viselem én mindennek!

- Beszállni tessék! - sürgette a kalauz az utasokat.

Kandur bátya és cica-baba gyorsan fölugrottak a vonatra.

- Hova üljünk kalauz úr? - kérdezte Kandur bátya.

A kalauz megmutatta a helyüket, ahova derék utasaink letelepedtek. Mikor a vonat elindult, cica-baba ijedten kiáltott föl:

- Jaj!

- Mi baj? - kérdezte Kandur bátya.

- Óh, jaj, ennivalót hoztam magammal és az állomáson felejtettem!

- Jól gondját viselted! - csúfolódott Kandur.

A cica-baba elpirult és ezt mondotta.

- Kandur bátya, tudja mit? Leugrom a vonatról, visszaszaladok az állomásra és elhozom onnan az elemózsiát.

Kandur lemondóan intett.

- So'se ugrálj, cica-baba! A vonat gyorsabban fut a legfürgébb macskánál, nem érnéd utól.

- De én éhes leszek az úton! - aggódott a cica-baba.

- Majd iszunk Győrben kávé!

- Győrben?

- Igen, ott megáll a vonat. Miklóska is a győri állomáson kávézott, mikor hazautazott Budapestre.

A cica-baba ennek nagyon megörvendett. Jaj, csak már itt lenne az a Győr! Nagyon éhes volt szegény és mindegyre kitekintgetett a vonat ablakán, hogy látja-e már Győrt?

Amint kinézett, észrevett a vasúti töltés oldalában egy mezei egeret.

- Ez kell nekem! - gondolta a cica-baba és a másik percben kiugrott az ablakon.

Nagy zaj keletkezett. Többen ezt kiáltották:

- Leesett a vonatról egy kis utas!

A vonatot megállították és a cica-baba keresésére indultak.

- Ki esett le? Hol esett le valaki? - hallatszott mindenfelől a kérdezősködés.

- Innen esett ki! - mutattak arra a szakaszra, melyben Kandur bátya ült.

Benyitottak, hát a bátya nyugodtan terpeszkedett helyén, a bajuszát sem mozgatta.

- Itt esett ki egy kis utas? - kérdezte a kalauz.

- Itt.

- És ezt maga olyan nyugodtan mondja?

- Hászen, ha kiesett, majd visszaugrik.

- Hátha kitörte a lábát vagy a nyakát?

Kandur bátya nevetett és azt felelte:

- Ojjé, attól nem félek; a mi fajtánk mindig a talpára esik.

A kalauz csodálkozott, de hát a leesett utas után kellett látni. Mikor leszállt a vonatról, elképedten kiáltotta:

- Nini, a mi utasunk egeret kerget!

A cica-baba csakugyan ott kergette a cincogót a töltés oldalában. Mindenki nevetett ezen a dolgon, legjobban az egér, mert az úgy elbűjt, hogy a cica nem tudott ráakadni; kárvallottan miáskolt a jámbor, mígnem megfogták és visszavitték a vonatra.

- Hátrakötjük a sarkadat, ha még egyszer leugrasz! - fenyegette a kalauz.

- Dehogyan ugrom! - fogadkozott a cica.

Kandur bátya is nevetett a póru járta cica-babán, aki most még éhesebb volt, mint az imént.

No, de végre ezt kiáltotta a kalauz:

- Győr!

- Kávét! - kiáltott ki cica-baba az ablakon, hallván e nevet.

- Várj, míg a vonat megáll! - csitította Kandur bátya a türelmetlent.

A vonat megállt és Kandur bátya meg a cica-baba kiszálltak.

A pályaudvaron egy rendőr állt. A cica-baba megszólította:

- Kérek kávét!

Kandur bátya megrántotta a kis oktondi fülét:

- Csitt! Nem látod, hogy ez a bácsi rendőr? Mindjárt bevisz a dutyiba!

- Van ott egér? - kérdezte a cica-baba.

- Van, de ha a dutyiba visznek, nem látod ám meg Miklóskát!

Erre elhallgatott a kis cica. Három kövér egérért sem adja ő azt, hogy Miklóskát lássa. No, de nem is kellett sokáig éheznie, mert csakhamar az asztalnál ültek s a pincér elébük tett két pohár kávét.

A cica-baba fölugrott az asztalra s belemártotta a nyelvét a kávéba. Kandur bátya rámordult:

- Ülsz le mindjárt a székre, te nevetlen!

- Miért üljek a székre?

- Mert egyetlen dolog az asztalra ugrani. Aztán a nyelvedet se szabad a kávéba mártani!

- Nem szabad?

- Nem bizony. Látszik, hogy falusi cica vagy, mert ezt sem tudod.

- Hát hogyan egyem a kávét?

- Kanállal.

A cica-baba próbált kanállal enni, de nem sikerült, mert a kávét mindig a nyakába öntötte.

- Én kanállal nem tudok enni, - zugolódott.

- Hát fogd a poharat a körmöd közé és idd ki a kávét!

Így már jobban sikerült a dolog és a cica-baba jóllakott. A kávézás után újra beszálltak a vonatra, amely nemsokára megindult.

Ment, futott a vonat, egyszer csak megállt. A kalauz azt kiáltotta:

- Budapest!

A cica-baba nagyot ugrott.

- Budapesten vagyunk? - kérdezte örvendve.

- Igen, ott vagyunk!

A cica erre felszökött az ablakra és kiáltotta:

- Miau, Miklóska! Hol vagy, Miklóska?

Kandur bátya nevetett.

- Hívhatod azt öcskös! - mondta.

A cica meghökkenve kérdezte:

- Hát nincs Miklóska Budapesten?

- De ott van az!

- Miért nem jön hát ide a hívásomra?

- Mert nem hallja. Budapest nagy város ám, - óh, be nagy! Miau!

A cica-baba pityeregni kezdett.

- Hogy találjuk meg, Kandur bátya, Miklóskát, ha olyan nagy Budapest, olyan nagy... miau! - siránkozott.

Kandur bátya megvigasztalta:

- Ne félj semmit, cica! Bérkocsiba ülünk és az elvisz hozzá.

Kiszálltak, átadták a jegyet a portásnak és kimentek a pályaházból. Künn sok hintó állt egymás mellett.

- Tetszik bérkocsi? - kérdezték a kocsisok.

- Tetszik! - felelt Kandur bátya.

A bérkocsis kinyitotta a kocsi ajtaját és utasaink beugrottak a puha ülésre.

- Hova megyünk? - kérdezte a bérkocsis.

- Miklóskához!

Kandur bátya is jól ismerte Miklóskát, azt is tudta, hol laknak Budapesten a szülei, megmondta hát pontosan a címet.

A bérkocsis ostorával a lovak közé vágott és a kocsi megindult. Hej, be örvendett a cica-baba!

Kidugta az orrát az ablakon a mi kis cicánk, de gyorsan visszakapta.

- Jaj!

- Mi az? - kérdezte Kandur bátya.

- Kutyát láttam.

Kandur bátya nevetett.

- Hehehe, ne félj te golyhó falusi cica a budapesti kutyától!

- Talán fogatlan a budapesti kutya? - kérdezte a cica-baba.

- Foga van, de nézd csak meg, mi van a száján!?

A cica-baba megnézte és fölkiáltott:

- Nini, egy kosár van a száján!

- Az ám, szájkosár, - mondotta vígan Kandur bátya. - Attól nem tud harapni a jámbor.

A kutya észrevette a kocsiban ülő bögreyalogatókat és rájuk vicsorította a fogát. A macskák rákiabáltak:

- Coki, morcosos! Jó napot, szájkosaras vitéz! Tiszteltetjük az otthonvalókat, miaú!

Morgott, csaholt mérgében a kutya, a cicákkal pedig tovább ment a kocsi. Utasaink láttak sok szép házat és boltot. A cica-babának különösen egy kirakat tetszett nagyon.

- Jaj, de szép! - kiáltotta.

- Micsoda? - kérdezte Kandur bátya.

- Az a sok hurka, kolbász. Ham, bekapom!

A cica-baba a hentes kirakatát látta. Mít tett a bohó kis cica? Kiugrott a kocsiból és a kirakathoz futott.

- Egyik fogamra a hurka, másik fogamra a kolbász! - kiáltotta. - Aztán vedd el magad cica-baba!

Nekiugrott a kirakatnak, hogy majd elragadja a kiválasztott ennivalót, hát - hopp! - beleütötte az orrát az üvegbe.

Az ostoba kis cica nem látta, hogy üveg alatt van a hurka-kolbász. Prüszkölve, kárvallott ábrázattal szaladt vissza a kocsihoz, amelyből hahotázva nézett ki Kandur bátya.

- Egészségedre, cica-baba! - Hogy ízlett a hurka-kolbász?

Ezt kérdezte Kandur bátya csúfalkodva és kinyitotta a bérkocsi ajtaját, hogy a cica-baba beugorhassék. A mi kis cicánk fölugrott a bátya mellé és ezt morogta:

- Kár, hogy Budapesten üveg alatt tartják a jót!

Végre megállt a kocsi és utasaink kiszálltak. Egy nagy ház előtt voltak. A házmester a kapuban állt.

- Itt lakik, kérem, Miklóska? - kérdezte Kandur bátya.

- Itt, a harmadik emeleten, - felelt a házmester.

Kandur megköszönte a fölvilágosítást s így szólt:

- Előre, cica-baba, a harmadik emeletre!

Fölmentek a lépcsőn. A cica-baba lenézett az udvarba.

- Kandur bátya, - szólt, - mondok valamit!

- No, beszélj!

- Nagyon magas ez a harmadik emelet.

- Meghiszem azt! Majdnem akkora, mint otthon a torony.

A cica-baba a fejét csóválta.

- Attól félek, Kandur bátya, - szólt, - hogy ide nem jönnek az egerek.

- Én is. Lekergetnék, ha föl is jönnének!

- Kár, - sajnálkozott cica-baba.



Utasaink csöngettek és a szakácsné kinyitotta az ajtót.

- Kit kerestek, cicák? - kérdezte.

- Miklóskát. Itthon van?

- Itthon.

- Mondja meg neki, - szólt a kis cica, - hogy itt van a cica-baba.

A szakácsné bement az üzenettel. Egyszer csak kiáltás hallatszik:

- Cica-baba! Hol vagy, cica-baba?

Miklóska kiáltotta ezt és kifutott vendége elébe. Hát csakugyan ott volt az előszobában a cica-baba Kandur bátyával.

Hej, de örvendett Miklóska!

- Jó napot kívánok, Miklóska! - köszöntötte a vendég.

- Isten hozott, cica-baba! - felelt Miklóska.

- Eljöttem, - folytatta a cica, - mert a Bodri meg akart harapni.

- Ej, a rossz kutyája! No, majd megtáncoltatom én ő kelmét!

Miklóska ezután bekiáltott a nagy szobába.

- Mamám, mamám, itt a cica-baba!

A mama is kijött és szintén örvendett a vendégnek, akitől megkérdezte:

- Éhes vagy, cica-baba?

- Nagyon éhes vagyok.

- Hát nem kávéztál Győrben? - kérdezte Miklóska.

- De kávéztam.

- Mégis éhes vagy?

- Én mindig éhes vagyok, - felelt őszintén a cica-baba, amire mindenki nevetett.

Miklóska bevezette vendégeit a szobába, a mama pedig uzsonnát hozatott nekik. A cica-babának szalvétát kötöttek a nyakába és ráültették a Miklóska székére.

- Egyél, cica-baba! - biztatta Miklóska.

Nem kellett kétszer biztatni a cica-babát, úgy jól lakott, mint a duda.

Az uzsonna után Kandur bátya ajánlta magát.

- Hova megy, Kandur bátya? - kérdezte Miklóska.

- Egy kis dolgom van a városban.

- Hanem a cica-baba itt marad, ugy-e, mindig nálunk?

- Itt marad, ha úgy tetszik.

Kandur bátya ezzel a cica-babához fordult:

- Hallod-e, te cica, jól viseld ám magadat, azt mondom! Rontom-bontom!

A cica-baba minden jót megígért, Kandur bátya pedig elbúcsúzott a háziaktól és ment a dolgára.

Miklós megmutatta a cica-babának a játékait és eljátszottak addig, amíg a fiúcskát sétálni nem vitték.

- Én most sétálni megyek, cica-baba, - szólt Miklós, - de mindjárt visszajövök. El ne menj addig, cica-baba! Vigyázz magadra, kedves, ki ne menj a házból, mert akkor, ham, bekap a krampusz!

- Jól ráijesztettem a cica-babára! - gondolta Miklós sétaközben. - Tudom, meg nem szökik!

Hát a cica-baba mit csinált? Járt-kelt a szobában, kényére-kedvére heverészett a puha szőnyegeken s amikor elúnta magát, kiséált az ablakfára.

Egyszer csak hangot hall.

- Hallja, idevaló magácska? Miaú?

A cica-baba arra tekintett, amerről a hangot hallotta és a szemben levő ablakban egy fővárosi cicát pillantott meg. Sohasem látott még ilyen szép macskát. Kék pántlika volt a nyakán, olyan kövér volt, mint a fölfújt duda és a szőre, akár a selyem.

- Nem, - felelt a cica-baba.

- Hát hova való, lelkem?

- Vidékre.

- Mindjárt gondoltam, mert rosszul néz ki, - szólt fitymáló hangon a fővárosi cica.

A cica-baba csodálkozva mondotta:

- De kérem alássan, én jól nézek ki az ablakon.

A fővárosi cica bámúlt.

- Ki beszél az ablakról? - kérdezte. - Azt akartam mondani, hogy nincs jó színben, lelkem.

A cica-baba nevetett.

- Hahaha! Miért nem beszél hát magyarul nagyságod? Ollan vagyok, a millen vagyok.

Most a fővárosi cica nevetett akkorát, hogy a könnyei potyogtak bele.

- Ollan? Millen? Talán olyan? milyen?

- Úgy van az jól mondval! - erősítette a cica-baba.

- Mondval! - nevetett harsogva a fővárosi cica. - Mondhatom, szép magyar beszéd létezik maguknál!

- Od van az igaz magyar nép! - dicsekedett a cica-baba.

A fővárosi cica nevetett azon, hogy a cica-baba mondval-t mondott mondva helyett és od-ot ott helyett, a cica-baba pedig azon mosolygott, hogy a fővárosi cica azt mondotta: rosszul néz ki, e helyett betegesnek látszik és azt mondta, hogy náluk magyar beszéd létezik, holott ezt a magyar nép sohasem mondja. Hát bizony, a fővárosi cica rosszul beszélt magyarul, a cica-baba ellenben jól beszélt, de tájszóalással, dunántúliasan.

- Volt már lelkem, a fővárosban? - kérdezte a fővárosi cica.

- Még nem voltam.

- Hát jöjjön velem sétálni.

- Nem merek, - mondotta a cica-baba.

- Miért nem?

- Miklóska azt mondta, ha kimegyek a házból, bekap a krampusz.

A fővárosi cica megint nevetett.

- Óh, maga kis ostoba falusi cica! Hát nem látja, hogy Miklóska csak megijesztette?

- Nem kap be a krampusz?

- Dehogyan kapja! Jőjjön csak, jőjjön, majd megmutatom magának a főváros szépségeit!

Olyan nyájasan beszélt a fővárosi cica, hogy a cica-baba nem tudott ellentálni.

- Merre menjek ki? - kérdezte.

- Másszék ki, galambom, az ablakon, aztán majd én vezetem.

A fővárosi cica fölvezette a cica-babát a padlásra.

- Én rendszeren az utcán szoktam este járni, - mondotta a fővárosi macska, - de magácska kedvéért most a magasban fogunk sétálni. Hogy is hívják, lelkeket?

- Cica-babának.

- Hát nézze, cica-baba, itt a padláslyuk, ezen kimászunk.

Kimásztak a padláslyukon, amely ablaknak is bevált. Amikor a ház tetejére jutottak, a cica-baba csaknem leszédült róla. Sima palacserépen állt, amelyről csaknem lecsúszott s amikor lenézett az utcára, oly irtózatosságot talált magán, hogy megszeppent.

- Félek, - nyöszörgött.

- Ugyan mitől félsz? - biztatta a fővárosi pajtás. - Nézzen szét! Látja ezt a sok nagy házat? Ezt a sok tornyot? Ugy-e szép?

Valóban szép volt az, amit a cica-baba látott. Annyi ház sorakozott egymás mellett, egymás mögött, hogy nem lehetett látni a város szélét. Torony is volt tömérdek, kicsi, nagy, karcsu és széles.

- Gyerünk a szomszédba, - indítványozta a fővárosi cica.

Megindultak és óvatosan lépegetve, eljutottak a szomszéd házra. A cica-baba egyszer megcsúszott s ha bele nem kapaszkodik a padlásablakba, lezuhant volna.

- Kellemes, ugy-e, sétálni Budapesten? - kérdezte eléggülten a fővárosi cica.

- Nagyon kellemes, - nyögte a cica-baba.

De mert ügyes cica volt, lassankint hozzászólt a sima cseréphez és csakhamar ő is oly bátran lépegetett a háztetőn, mint a fővárosi miákoló. Néhány kéménybe is belekukkantott.

- Kár, hogy egyik kéményben sem füstölnek húst, - mondotta.

- Hát maguknál a kéményben lesz füstölve a hús? - kérdezte a fővárosi.

- Nem értem a szives kérdését, - mondotta a cica-baba.

- Pedig elég világosan beszélek, - zsörtölődött a fővárosi cica.

- Hát mit akar kérdezni?

- Hogy a kéményben füstölik-e a húst?

- Ezt már értem. Igen is, ott füstölik.

Igaza volt a cica-babának, mert aki így beszél, a kéményben lesz füstölve, vagy a leves meg lesz főzve, az nem jól beszél magyarul.

A cica-baba dicsekedve mondotta azután:

- Még gólya is fészkel ám a kéményen nálunk.
- Az nagyon szép lehet, cica-baba!

Egyszer harsány hang hallatszott:

- Mit kerestek itt, hurka-kolbász lopogatók?
- Menekülj! - kiáltott a fővárosi cica.

A cica-baba visszanézett. A háztetőn ablak volt és azon egy ember nézett ki; az kiabált.

Amikor a szomszéd háztetőre értek, a cica-baba megkérdezte a fővárosi cicától:

- Hát Budapesten a padláson emberek is laknak?
- Laknak bizony, cica-baba. Tudsz-e énekelni, cica-baba?

A kis cica szerénykedett.

- Nem mondom, hogy nem tudok, - felelt - de csak úgy falusiasan. Maguk, budapesti cicák, bizonyosan szebben énekelnek.

- Én is azt hiszem, - mondotta a fővárosi cica kevélyen.

- Tudom, hogy maga is szépen énekel.

- Az én hangom a legszebb a világon, - dicsekedett a fővárosi cica. - Olyan nótát, amilyent én fúvok, nem hallottál te még a híres Kaczor király birodalmában sem. Ha én most elkezdenék énekelni, senki se kiabálná a padlásszobák ablakából azt, hogy takarodjunk, hanem mindenki azt mondaná: Tovább, tovább, aranyos cicám!

- Hát énekeljen!

A fővárosi cica kérette magát.

- Egy kicsit rekedt vagyok, valami van a torkomban, - mondotta kényeskedve.
- Hát puculla ki a torkát egy seprővel, - tanácsolta a cica-baba.

A fővárosi cica megharagudott.

- Micsoda goromba beszéd ez? - kiáltotta. - Az én torkomat seprővel tisztogatni? Aztán: puculla! Micsoda beszéd ez?

- Nálunk így beszélnek, - védekezett a cica-baba.

- Nálatok rosszul lesz az így mondva.

Puff! Megadta neki a fővárosi cica! A puculla nem szép, magyarul így kell mondani: tisztítja, de a rosszul lesz az így mondva, még rosszabb, mert így helyes az: Nálatok rosszul mondják így azt.

- Hát tessék már énekelni, kérem szépen, - esdekelt a cica-baba.

A fővárosi cica rágyújtott a nótára és énekelt torka szakadtából. Egyszerre fölajdult:

- Jaj, jaj!

Egy fadarab hátba puffantotta.

- Pusztulsz, nyávikoló! - kiállották a ház lakói.

Több fadarab is repült a levegőben, a mi cicáink menekültek.

A cica-baba nevetett futás közben és odaszólt a fővárosi pajtásnak:

- Nem nagyon kiáltották ezt: - tovább, tovább, aranyos cicám!

A fővárosi cica dohogott.

- Nem tudják ezek, mi a szép nóta! - mondotta.

Futottak házfödélről házfödélre, egyszer szétnéz a cica-baba, hát a fővárosi pajtás nincs sehol. Megszökött az ármányos és a cica-babát egyedül hagyta egy nagy budapesti ház tetején. A cica-baba kiabált:

- Drága budapesti cica, hol van? Jőjjön vissza!

Senki sem felelt. Hire, nyoma sem volt a fővárosi cicának. A cica-baba sírni kezdett.

- Jaj, mi lesz velem! - síránkozott. - Ki vezet engem haza Miklóskához? Jaj, miért nem engedelmeskedtem Miklóskának, aki megtiltotta, hogy elmenjek hazuról!

Sírt, rítt a cica-baba, Miklóska pedig azalatt hazaérkezett a sétáról.

- Cica-baba! - kiáltotta. - Hol vagy, cica-baba?

Nem felelt hívására senki. Miklóska bejárta a szobákat, megnézte, nincs-e a cica-baba a diván alatt vagy az ágy alatt, de bizony a kis vendég nem volt sehol.

Erre Miklóska is elpityeredett.

- Jaj, hol van a cica-baba? Ki vitte el a cica-babát? - kiáltotta.

Akkor toppant be Kandur bátya.

- Mit hallok? - kérdezte haragosan. - A cica-baba megszökött? Milliom egérlyuk, mérges vagyok! Csak kerüljön a körmöm közé a haszontalan, megemlegeti!

Miklóska azonban nem így gondolkozott.

- Ne bántsa, Kandur bátya, a cica-babát, - mondotta, - inkább keressük meg.

- De hol keressük ebben a nagy városban?

- Tudja mit, Kandur bátya? Kérjük meg az ujságcsináló bácsit, tegye bele az ujságba, hogy jőjjön haza a cica-baba.

- Jó lesz, kérjük meg!

Kandur bátya szép macskakaparással levelet írt az ujságcsináló bácsinak, aki elolvasta a levelet, megértette az írást (hiszen sok macskakaparást kell neki kibetűzni, amikor a postás a leveleket hozza!) és megtette a Miklóska és a Kandur bátya kívánságát.

- Ime itt a hirdetés:

<p>Cica-baba!</p> <p>Gyere haza! Mindent megbocsájtunk!</p> <p><i>Miklóska és Kandur bátya.</i></p>
---

Majd meglátjuk, lesz-e eredménye a hirdetésnek.

A cica-babával ezalatt mi történt?

Járt-kelt házról-házra. Éjszaka a padláson hált, nappal egérre vadászott. No, nagyon kevés jutott belőle. Eközben törte a kis cica-eszét azon, mi módon jusson haza?

- Mi lenne, ha megpróbálnám a leszállást? - gondolta végre.

Szétnézett. Hát észrevette a villámhárító vezetékét. Nagy bajjal, fáradtsággal lemászott azon.

Egyszerre hangot hall.

- Hé, te kis cica, nem vagy te a cica-baba?

A kis cica a hang felé fordult. Egy ablakban kedves leánykát pillantott meg; ez volt a kérdező.

- De, igen is, kérem szépen, én vagyok az!

- No akkor, kedves cica-baba, - kiáltotta a leányka, - éppen jókor jössz! Nem olvastad még az ujságot?

- Nem.

- Gyere be és olvasd el. Üzenet van számodra benne.

A cica-baba beugrott az ablakon.

- Hopp... Szerencsés jónapot kívánok és csókolom az aranyos kezét!

A kis leány nevetett.

- Ne hizelegj, te cica-baba, - kiáltotta, - mert én is haragszom rád, amiért megszöktél a kedves Miklósától.

A cica-baba pityeregni kezdett. Kivette a keszkenőjét s azzal törülgette a szemét.

- Mindenki haragszik rám - siránkozott - s tudom, hogy Miklóska soha sem fog megbocsátani.

- Ne búsulj, cica-baba! - kiáltotta a leányka, - Miklóska már megbocsátott neked. Itt az ujságban azt üzeni Miklóska és Kandur bátya, hogy eredj haza, mindent megbocsátanak.

- Igazán? - kérdezte cica-baba ugrándozva.

- Igazán.

- És Kandur bátya is írja?

- Kandur bátya is.

A cica-baba elgondolkozott.

- Ej, a Kandur bátya azért jól pofon üt engem és összekarmol, tudom, - mondotta elkeseredve.

Azután így szólt:

- Nem bánom azt sem. Csak hazajussak! De nem tudom ám, merre lakik Miklóska?

- Tudom én, - mondotta a leányka.

Most ugrott csak nagyot örömeiben a cica-baba.

- Tudja? - kérdezte, mintha nem hinne füleinek. - És megmutatja az utat?

- Szívesen.

- Jaj, csókolom azt a gyémántos kezecskéjét!

- Mondtam már, hogy ne hizelegj, te javíthatatlan kis hizelgő! - nevetett megint a leányka.

Így került vissza Miklóska-hoz a cica-baba. Volt öröm! Miklóska nagyon boldog volt, hogy újra láthatja a cica-babát és megint játszhatik vele, Kandur bátya sem adta meg a cica-babának azt a pofont és azt a pár karmolást, amitől a cica-baba félt.

Egyébként Kandur bátya csakhamar hazautazott, a cica-baba ellenben Budapesten maradt s Miklóska-val együtt megy haza nyaralni a nagymamához. No hiszen, tudom, nem meri majd Bodri megkergetni a cica-babát. Adna neki Miklóska!

A cica-baba hát Budapesten maradt. Gyakran látja a fővárosi cicát, de ha az most csábítja szökésre, ezt feleli:

- Nem megyek én! Nem vagyok már olyan ostoba falusi cica, amilyen voltam! Jobb nekem itt Miklóska-val játszani. Úgy bizony!

- VÉGE. -

## Mica és Rica.

Mica nagyot ásított és ezt gondolta magában:

- Jaj, be unatkozom! Á-á-áh, nagyon unatkozom!

Szörnyű unalmában hosszút, nagyot nyújtózott, azután fölugrott a támlásszékre és onnan belenézett a nagy tükörbe. Egy pár szép zöld szem, egy pár fül, szép bajusz nézett onnan vissza: szóval egy hiu cica. Kék szalagból való csokor is volt a nyakán.

- Szép vagyok, - gondolta Mica, mikor már jó darabig gyönyörködött magában, - de mi haszna. Á-á-áh! Unatkozom.

Félrehúzta a száját és leugrott a szőnyegre.

- Hol a dorombom? - kérdezte. - Dorombolok egyet.

A dorombot nem kellett keresnie, mert azt a cicák nem a boltban vásárolják. Egy fillérjükbe sem került, mégis a birtokukban van.

De Mica megunt a dorombolást is. Ezt mondotta:

- Fogjunk egy kis kézimunkához! Az jobban fog szórakoztatni.

No lám, milyen szorgalmas ez a Mica cica! Fogadok, hogy van akárhány Mici, Ilus, Katica, aki nem keresi a kézimunkát, mikor nincs dolga.

Mica fölugrott a székre, a székről a varróasztalra, ott volt a Janka néni munka-kosárcája, abban egy félig kész harisnya. Mica kikapta a kosárból a harisnyát a kötőtűkkel együtt és leugrott az asztalról. A pamutgombolyag magától utána futott.

Megkezdődött a kézimunka. Mici, Ilus, Katica, ide figyeljtek! Nézzétek Micát, a szorgalmast, amint hozzá fog a kézimunkához!

Letette a harisnyát a szőnyegre, jobbra rángatta, balra hurcolta, össze-vissza tépázta s mikor észrevette, hogy a pamutgombolyag tova gurul, utána futott és addig kergette, amíg szerencsésen össze-vissza kuszálta a pamutot. Janka néni bizonyosan nagyon örvideni fog a Mica segítségének.

- Ej, a kézimunka is unalmas, - gondolta Mica haragosan. - El veled, harisnya, pamut!

Bosszúságában a diván alá hurcolta a kézimunkáját. Keresheti majd Janka néni!

- Kip, kop! Nyau!

Mica az ablakba néz és nagyot ugrik örömeben. Az ablakban kapaszkodik Rica.

- Tejfölös jó napot, Mica!

Micánk egy szökéssel az ablakban termett.

- Nyau! Egeres jó napot, Rica! Hol jársz erre?

- Erre sétáltam a bolt körül.

- Vásárolni akartál?

- Igen, de az inas kikergetett a seprővel. Gondoltam, egy kis nyávikolásra benézek hozzád.

Rica összekuporodott és félénken hátra bandzsalított.

- Jaj, de okosan tetted, nagyon unatkozom, eszem a zúzát!



- Ne említsd a zúzát, Mica, nyaú! A szakácsné éppen most akart megverni, mert látni akartam, friss-e a csibe zúzája?

Mica nevetett.

- Látom, nem vesztegeted te, Rica, az időt. Várj csak, mindjárt kimegyek hozzád!

Az első ajtónyílásra Mica kisurrant a szobából és a két jó pajtás csakhamar a hátsó udvarban hancúrozott. Földhöz vágták egymást, megfogták az egymás fülét és kergetőztek.

- Hogy vagy Rica? - kérdezte Mica.

- Köszönöm kérdésedet, jól!

- Van-e sok egér nálatok?

- Van elég.

- Nyaú nyaú, de jó dolgod lehet! - irigykedett Mica. - Nálunk ugyan egy sincs.

Rica elbigyesztette a száját.

- Ojjé, ha olyan nagyon kívánczol egérpecsenyére, - mondotta, - gyere hozzám, foghatsz eleget! Nekem nem kell. Tőlem ő kelmék akkor is cincoghatnak, mikor otthon vagyok. Jobb a liba mája, csirke combja. Tegnap is bált rendeztek nálunk az egerek. Képzeld, tíz pár egér táncolta a négyest! Nagyon ügyesen járták.

- Láttad?

- Hogyne.

- És egyet sem fogtál meg közülök?

- Nem. Majd én úri lábamat koptatom miattuk!

Mica nevetett.

- No, te ugyan gyönyörű cica vagy, mondhatom!

- Már én ilyen vagyok, Micám! - mondotta Rica.

- Hát a Sáríkatok szeret téged? - kérdezte Mica.

- Nagyon szeret, mindig a pártomat fogja a szakácsné ellen.

- Hallom, helyre kis lány a Sáríka! Kár, hogy a szeme nem zöld.

Ebben Mica is egyetértett Ricával.

- Már az igaz, - mondotta, - a mi Mariskánk is mennyivel szebb lenne, ha zöld szeme lenne! Amilyen a mienk, ugy-e, Rica?

- Úgy bizony, a zöld szemnek nincs párja. Hátha még ilyen helyes szemöldökük, fülük, bajszuk lenne, mint amilyen nekünk van! Nemde?

A két hiu állat gyönyörködve nézett egymásra.

- Hát még a sárga szemü Bodri milyen csunya! - mondta Mica.

- Nyaú, nyaú, hihíhi, a Bodri! - nevetett Rica. - Brr, de csúf! Hogy lóg a füle!

- Mint a leffentyű!

- És milyen ostoba!

- Hallottad, hogy rászedtem tegnap? - kérdezte Mica.

- Nem, nem hallottam, beszéld el gyorsan! Hogy volt, mint volt? Beszélj már, Mica!

A cica elkezdte. Éppen jókor. A Bodri ott hallgatózott a hátuk mögött.

- Hát, hát, - de megállj Rica, hadd nevessem ki magamat! - Jaj, de mulatságos volt! A Bodri a földön volt, én a fán. A butika meg akart engem fogni. Engem a Bodri! Ott ugrált, ágaskodott a fa tövében, én pedig a szemébe nevettem. A fa mellett volt egy fatörzs, azon egy deszka. Mondom a Bodrinak: Nyauú, te csúf kutya, nem félek tőled, csak arra a deszkára ne lépj! A Bodrinak ez szeget ütött a fejébe és azért is ráugrott a deszkára. Az, ahol állt, a földre billent, a másik vége pedig fölemelkedett, úgy, hogy közel volt a fám ágaihoz. Jaj, jaj, síránkoztam, végem van, ha ez a Bodri ide szalad a deszka végére, mindjárt fölugrik hozzám. A mamlasz lépre ment. Végigfutott a deszkán, hopp, a deszka fölbillent, a Bodri lepottyant... Hihih! Én pedig megszöktem.

- De most nem szököl meg! - kiáltotta Bodri és fülön csipte Micát.

Nagy nyivákolás, sivalkodás támadt, Rica esze nélkül elfutott, Mica is kiszabadult valahogy a Bodri körmei közül, de a füle nagyon viszketett. A kutya jól megbíálta.

Most már nem unatkozott Mica. Pedig még nincs vége a mulatságnak. Janka néni is várja az uzsonnával, amiért megtépázta s a diván alá vitte a harisnyát.

## Színházban.

Tejfölössy Cirmos, amikor a kerti falon sétált, egy színlapot fedezett föl, melyre ékes macskakaparással ez volt írva:

**MACSKA-SZÍNHÁZ.**  
-=-  
Ma kerül színre először:  
**A csirkecomb**  
vagy  
**A póruljárt Kutya.**

Tejfölössy Cirmos hazament és így szólt a feleségéhez:

- Ma elmegyünk a színházba, mert nagyszerű darabot adnak. Elvisszük a cicát is.

Tejfölössyné ellenkezett egy kicsit.

- Mit szólnak a háziak, ha mindnyájan elmegyünk?
- Ojjé, egyszer egy esztendőben elmehetünk hazulról!
- Képzem, hogy fognak cincogni az egerek!
- Majd a torkukra forrasztjuk, ha haza jövünk.

A macska-család tehát kicsinosította magát, hogy illőképpen jelenjék meg a színházban. Ez a hiú familia úgyis mindig csinosítja, szépítgeti magát, képzelhetni, hogy most is nagyon kitett magáért. Tejfölössy Cirmos fehér nyakkendő-t kötött a nyakára, az egyik szemére pedig egy csillogó kerek szemüveget tett. A cica legyezőt és bokrétát vitt magával. Szóval nagyon gavallérosan festettek.

Elmentek a színházba és betelepédtek egy páholyba. Tejfölössy a szemére csiptette a kerek üveget és szétnézett.

- Áh, Egeressyék is itt vannak! Jó estét! Cica, köszönj Egeressyéknek!

A cica szépen meghajtotta magát. Tejfölössy egyszerre fölborzolta a szőrét és sziszegni kezdett.

- Mi bajod, öreg? - kérdezte Tejfölössyné.
- Hát nem látjátok?
- Mit?
- A Hektor kutyát itt alattunk a földszinten!

Odanéztek. Csakugyan a Hektor ült egy zártszéken, nagy füleit rázogatva. Tejfölössyné csillapította az urát.

- Ne morogj, öreg!

Tejfölössy megnyugodott, de félszemmel rávigyázott folyton a Hektorra.

Megkezdődött az előadás. Bejött a színpadra egy kutyának öltözött macska és keservesen síránkozott: Jaj, a hátam, jaj az oldalam!

A jelenlevő közönség nevetett.

- Megrakták a frátert valahol! - kiáltotta vígan Tejfölössy.

- Azt bizony eldöngették, - nevetett Tejfölössyné.

A Hektor kutya mérgesen fölkiáltott hozzájuk:

- Ne nyivákoljanak, hé, abban a páholyban! Semmit se lehet hallani tőlük!

Tejfölössy visszakiabált:

- Fogd be a szádat, te csontrágó!

- Bögrenyalogatók! Krr, krr, vau!

- Csirkevitéz! Szszszsz!

A közönség pissegett és ezt kiáltotta:

- Csönd! Ne zavarják az előadást!

A veszekedők elhallgattak. A színpadon a kutya ékesen elmondta, hogy őt azért náspángolták el, mert egy csirkét verébnék nézett és megfogta.

- Hahaha! Verébnék nézte a csirkét! - kacagott Tejfölössy úr.

A színpadon a kutya most oldalogni kezdett és csillogó szemmel nézett egy helyre. Az a hely egy polc volt.

- Vajjon miért oldalog a fickó? - kíváncsiskodott Tejfölössy. - Nézd csak meg, cica, a messzelátóval!

A kis fehér macska az első lábaival megfogta a színházi messzelátót és belenézett.

- Juj, de picit lett egyszerre minden! - kiáltotta.

- Nem lehet az, cica, - szólt Tejfölössyné, - hiszen a messzelátón keresztül megnagyobbodva látszik minden!

- De mamus, az a kutya ott a színpadon akkora csak, mint egy egérke!

Tejfölössyné ránézett a cicájára és így szólt:

- Óh, te, ostoba kis cica! Hiszen megfordítva nézesz a messzelátóba, akkor pedig nem nagyít, hanem kicsinyít.

Tejfölössy úgy kacagott ezen a dolgon, hogy a könnyei potyogtak. A cica szégyenkezve bujt a legyezője mögé.

- No, nézz hát, cicám, a másik felén az üvegbe! - szólt Tejfölössyné.

A cica belenézett és fölkiáltott:

- Jaj, mit látok! Egy csirkecombot. Jaj, de szép piros!

Tejfölössyné elvette a cicától a messzelátót.

- Igazán étvágygerjesztő csirkecomb! - mondotta sóhajtva.

- Hadd nézzem meg én is, feleség!

Ezt Tejfölössy mondotta. Belenézett az üvegbe és csettentett a nyelvével. Aztán ezt lihegte:

- Nagyszerű csirkecomb!

A színpadon játszó kutya fölkapaszkodott az első lábával a polcra és a csirkecomb felé szaglált.

- Most mindjárt elkapja! - kiáltotta Tejfölössy. - De már ezt nem hagyom!

Eldobta a messzelátót és egy nagy ugrással a színpadon termett.

- Enyém vagy, csirkecomb!

Tejfölössyné és a cica utána ugrottak. Egyszerre haraptak bele mind a hárman a combba és egyszerre szisszentek föl:

- Jaj, a fogam! Kitört a fogam!

A csirkecomb ugyanis fából volt utánozva. Az bizony kemény volt.

Nosza, nagy nevetés támadt az egész színházban. De ezután jött a java. Megjelent a színpadon a gazdasszony a sodrófával és amint a darabban meg volt írva, elverte a csirketolvajokat. Ami a kutyának járt ki, azt Tejfölössyék kapták.

Nyávogva menekültek a macskák a színpadról. A Hektor kutya pedig fölállt a székére és ezt csaholta:

- Tisztelt közönség! Azt hiszem, a színdarab címét meg lehet változtatni erre: A csirkecomb, vagy a pórúljárt macskák!

Nagyon röstelték ezt a dolgot Tejfölössyék. Nem is mentek többé vissza a páholyba, hanem gyorsan haza kocogtak.

- Mi ugyan megjártuk! - sóhajtottak kárvallottan.

Odahaza még az a bosszúság várta őket, hogy az egerek már az ő esetükről cincogtak. Egy kis egér, mely észrevétlenül jelen volt a színházban, előre futott és elmondta Tejfölössyék felsülését társainak. Legalább az a vigasztalásuk lett volna, hogy elfogjanak egyet a cincogók közül! De az imposztorok nagyon jól elbújtak a lyukaikban.